

Vladár Gábor református lelkipásztor igehirdetése
(Sopron, 2021. április 18.)

Nincs senki másban üdvösség

ELŐFOHÁSZ: „A mi segítségünk az Úr nevében van, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök és igaz Isten. Ámen.

FENNÁLLÓ ÉNEK: Magasztaljuk Urunkat, Istenünket vasárnapi istentiszteletünkön, énekelve a 148. zsoltárunk 1. versét: „No, dicsérjétek mindnyájan az Urat a mennyországban!”

DEREKAS ÉNEK: Folytassuk dicséretmondásunkat, énekelve a 485. énekünket mind az öt versével. A 485. dicséret 1. verse így kezdődik: „Jézus Krisztus, szép fényes hajnal, ki feltámadsz új világgal, és megáldá minden jókkal”.

APOSTOLI KÖSZÖNTÉS: „Legyen nekünk kegyelem és békesség, Istentől, a mi Atyánktól, és az ő egyszülött Fiától, a mi Urunk Jézus Krisztustól. Ámen.”

LEKCIÓ: Hallgassuk meg Istennek hozzánk szóló Igéjét, amint az szól hozzánk a mai napra rendelt igeszakaszunkból, az Apostolok cselekedeteiről írott könyv 4. fejezetének 1-15a versét. A Szentigét illő figyelemmel, áhítattal hallgassuk. A megnevezett helyen így szól hozzánk Isten Igéje:

„Amíg beszéltek a néphez, eléjük álltak a papok, a templomőrség parancsnoka és a szaduceusok; bosszankodtak ugyanis azon, hogy tanítják a népet, és azt hirdetik, hogy Jézus által van feltámadás a halálból. Ezek elfogták őket, és mivel már este volt, őrizetbe vették őket másnapig. De azok közül, akik hallgatták az ígét, sokan hittek, és a hívő férfiak száma mintegy ötezerre nőtt. Másnap összegyűltek Jeruzsálemben a vezetők, a vének és az írástudók; Annás, a főpap, Kajafás, Jóannész, Alexandrosz és a főpapi család valamennyi tagja. Középre állították és vallatták őket: Milyen hatalommal vagy kinek a nevében tettétek ti ezt? Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: Népünk vezetői, Izráel vénei! Ha minket ma azért vallattok, mert egy beteg emberrel jót tettünk, és azt kérdezitek, hogyan gyógyult meg, tudjátok meg valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit megfeszítettek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll előttem ez az ember egészségesen. Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk. Amikor látták, milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Azt is megtudták, hogy Jézussal voltak, de mivel látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is, semmit sem szólhattak ellenük. Felszólították tehát őket, hogy menjenek ki a nagytanács elől...”

IMÁDSÁG: Jöjjetek Szeretteim, csendesedjünk el, boruljunk Mennyei Atyánk áldott kezére, és imádkozzunk!

Örökkévaló és mindenható Istenünk! Sajátos módon hallgatjuk evangéliumodat még ma is. Bizonyosak lehetünk azonban abban, hogy Szentlelked most is végzi a maga munkáját bennünk és közöttünk. Egybeölel minket, hogy együtt tudjunk ünnepelni majd templomunkban is. Így maradhatunk meg gyülekezetedként – a személyes összegyülekezés öröme nélkül. Így lehet templommá otthonunk, így kapaszkodhatunk össze lélekben, akik osztozunk a Krisztusban elnyert megváltás örömében.

Bocsásd meg, Urunk, hétköznapi hűtlenkedéseinket. Mindannyiszor csak addig jutottunk el, hogy már-már elindultunk, hogy Rád bízunk magunkat. Azután még sem indultunk el. Sok minden visszahúzott, megkött. Felébredt bennünk a vágy, de nem lett belőle cselekedet. Köszönjük, hogy ennek ellenére ma újra szólsz hozzánk. Kérünk: ma, ha a Te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a szívünket. Mozdíts ki mindnyájunkat onnan, ahol talán már régóta veszteglünk. Szeretnénk Hozzád közelebb kerülni, bizonyoságtevő gyermekeddé lenni. Hisszük, hogy elegendő ehhez Igédnek és szeretetednek vonzása. Krisztusért, Megváltónkért kérünk, hallgass meg minket. Amen.

IGEHIRDETÉS ELŐTTI ÉNEK: Isten Igéjének hallgatására készülve énekeljük a 166. dicséretünk 1. versét: „Urunk Jézus, fordulj hozzánk, Szent Lelkedet ma töltsd ki ránk.”

TEXTUS: A Szentírásnak az az Igéje, amelynek üzenetére figyelni kívánunk, írva található felolvasott Igénk folytatásában, az Apostolok cselekedeteiről írott könyv 4. fejezetének 18-20. verseiben:

„Miután tehát behívták őket, megparancsolták, hogy egyáltalán ne beszéljenek, és ne tanítsanak Jézus nevében. Péter és János azonban így válaszolt nekik: Ítéljétek meg ti magatok, vajon igaz dolog-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre! Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

Szeretett Testvéreim!

Még sokat tapasztalt lekipásztorként is érhetnek minket meglepetések. Néhány évvel ezelőtt történt, hogy egy kedves fiatal pár jelentkezett nálam. Egy bécsi kávézót üzemeltető indiai fiatalember és a kávézóban dolgozó magyar munkatársa kívánt összeházasodni itt, Magyarországon. A jegyesoktatás során előkerült a református házassági eskü szövegének értelmezése. Megkérdeztem a vőlegényt, hogy indiai létére tudja-e vállalni benne azt a fogalmazást, hogy „esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök Isten”. A fiatalember a világ legtermészetesebb hangján válaszolta: igen, ő tudja kicsoda Jézus Krisztus, nagyon nagy vallásalapítónak tartja őt, nagy tisztelettel tekint rá, és ő nem csak toleráns vallási ügyekben, hanem büszke is arra, hogy a leendő felesége hisz Jézus Krisztusban.

Nyilván sok kérdést felvet ez a válasz, különösen Péter apostol vallomása tükrében: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének” (12). De lássuk először e vallomás előzményeit! Pünkösöd után vagyunk, amikor a Szentlélek kiáradása után megalakult az első, Krisztusban hívő jeruzsálemi gyülekezet. A két Jézus-tanítvány, Péter és János, a zsidó vallási szokásnak megfelelően megy fel a délutáni imaóra idején a templomba imádkozni. A templom Ékes-kapujánál azonban egy születése óta járnai képtelen koldus rimánkodva kéri őket: adjatok valami alamizsnát. Péter és János azt mondja: nem pénzt adunk, az nincs nekünk. Hanem amink van, azt adjuk: „A názáreti Jézus nevében kelj fel és járj!” Megtörténik a csoda, az ember talpra áll és jár. Az esemény hallatára összecsiszódott tömegnek pedig már így prédikál Péter: „Ábrahám, Izsák és Jákób Istene feltámasztotta Szolgáját, Jézust, a halálból... Az ő nevébe vetett hitért erősítette meg Jézus neve ezt az embert.” (3,13.16). Még prédikál Péter, amikor a templomőrség parancsnoka őrizetbe veszi őt a vele lévő Jánossal együtt. Másnap a Nagytanács elé kerülnek, és az ott lévő főpapok kihallgatják őket. De nem tanításuk tartalma felől érdeklődnek, hanem a „felhatalmazásukra”

kíváncsiak: kinek a „nevében” tették mindezt. Az apostolok védőbeszédükben a mellettük álló, meggyógyult emberre hivatkoznak, és egyúttal hitvalló bátorsággal tesznek bizonyosságot Jézusról.

1. Először is az tűnik fel, hogy ott áll ez a ’nevesincs’, meggyógyított ember a Nagytanács előtt, – hallgatagon, mégis boldogan. Önmagában is szívet-lelket melengető igehirdetés az egész lénye. Lehet-e ennél többet mondani Jézus gyógyító hatalmáról? Lám, e születésétől fogva szanta ember igehirdetéséhez nem kellett semmiféle teológiai tudomány, vagy ékesszólás. Ezt meg tudja tenni bárki, aki jól érzi magát Krisztus társaságában és sugárzik belőle az áhítat és a hála – az áldott Orvos, Jézus Krisztus felé. Szeretett Testvéreim! Mi általában hamar átsiklunk az Újszövetség gyógyítási történeteire, és inkább az üdvösségről beszélünk. Pedig éppen ez a történet mutatja, hogy mennyire egybetartozik a kettő. Péter apostol úgy beszél az üdvösségről, hogy közben ott áll a főpapok előtt ez a meggyógyított ember is. Üdvösség és egészség tehát nem zárja ki egymást. Tudjuk, hogy Jézus Urunk üdvösségszerző munkájához hozzátartoznak a gyógyításai is. Ezért mondhatja a meggyógyított leprásnak: „a hited megtartott téged” (Lk 17,19). És bár egészség és üdvösség nem szakítható el egymástól, mégis meg kell különböztetnünk őket. Bármennyire is érthető ugyanis a gyógyulás utáni vágyunk, a mennyei világ erői gyakran éppen a testi gyengeségeinkben lesznek láthatóvá. Ezért kaphatja a gyógyulásért imádkozó Pál válaszként: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9).

Az üdvösség – lényege szerint – nem az egészségem helyreállítását jelenti, hanem az Istennel való kapcsolatom rendezését. Részesedem az Isten létében, vagy ahogyan egyik szép énekünk mondja: *„érezem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett”* (RÉ 480:1). Részesedem az Isten szeretetében. Ez nem csak arra tesz képessé, hogy szerethetek másokat, hanem egyúttal segít abban, hogy engem is szerethetnek: engedem, hogy szeressenek. Ezt az újra elnyert kapcsolódási képességemet mind az egészségemben mind a betegségemben megélhetem, mert tudom: semmi el nem választhat most már Isten szeretetétől (Rm 8,31-39). Bizonyos lehetek tehát afelől, hogy Isten nagyon szeret engem a Jézus Krisztusban, mindannak ellenére, ami történt velem vagy bennem. Megértem azt, hogy a szeretetnek hatalma van: gyógyító, világot megváltó hatalma. Így a betegágyamon, a halál árnyékában sem veszíthetem el azt a hitemet, hogy Isten nagyon szeret engem.

A Krisztus által kapott üdvösség tehát elsősorban nem a külső élethelyzetünkben mutatkozik meg, hanem megerősít abban a bizonyosságomban, hogy Isten minden hibám, tévedésem és fogyatékoságom ellenére elfogad. Ezért én is el tudom fogadni életemet, annak töredékes voltát, amely éppen a maga töredékességével mutat a vágyott beteljesedés felé. Ezt a tökéletességet azonban a földi életemben nem érhetem el, és emberileg semmilyen módon nem tudom megvalósítani. A Krisztusban való hit tehát nem a betegségek és a fogyatékoságok végét jelenti, hanem annak a gondolkodásmódnak a végét, hogy betegség és fogyatékoság miatt értéktelen vagyok. Most már képes vagyok élni, és képes vagyok Isten segítségével elhordozni szenvedésemet.

Amint az élet, ugyanúgy az emberi gyógyítás is töredékes. A korábbi korszakok tudták ezt, és így fogalmaztak: *„natura sanat – medicus curat”*. Vagyis: a természet gyógyít, az orvos gondoz, ápol, kezel. Minden orvoslás lényege a gondozás: az összetört, töredékes élethez való odafordulás, vagyis: az irgalmasság krisztusi mozdulata. Egy társadalom szellemi érettségét az mutatja meg leginkább, hogy miként bánik betegeivel, halottaival. Jézus a halott Lázárt

megsiratta (Jn 11,35). Könnyei az együttérzés és a halállal szembeni harag könnyei voltak. Mai igénk is arról beszél, hogy feltámadt Urunk miként folytatja elhívott apostolaiban ezt az embermentő, gyógyító missziót.

2. Felolvasott igénkben azonban a Nagytanács előtt nem csak a meggyógyított ember néma bizonyágtétele áll, hanem Péter apostol is megszólal – „Szentlélekkel megtelve” (8). Apró kis mosollyal a szája szélén kérdezi vallatóitól: „Csak nem azért vagyunk itt, mert egy beteg emberrel jót tettünk?” Vegyétek tudomásul: ez az ember a názáreti Jézus neve által gyógyult meg. Igen, Isten ereje munkálkodik abban, akit ti keresztre feszítettetek. Jézus neve –: Istennek hatalma. És mi kipróbáltuk Jézus nevének erejét, miután kitöltetett ránk a Szentlélek. A Nagytanács tagjai pedig tudják, hogy aki gyógyít, annak mindig igaza van.

Szeretett Testvéreim! Vajon kell-e nekünk a hitünkről beszélni, és ha igen, hogyan? A bizonyágtételnek mindig óriási jelentősége volt és van e világban. A bizonyágtétel azt jelenti, hogy vállalom Jézust a világ előtt. Jézus azt mondta tanítványainak: „Aki vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt” (Mt 10,32). De kérdezhetnénk: hogyan tudunk mi bizonyágot tenni, hiszen nem tanította ezt nekünk senki? Hallottuk, hogy a Nagytanács tagjai is azon csodálkoztak el, hogy ezek a teológiailag képzetlen emberek (bibliafordításaink – kicsit túlozva – „írástudatlannak” mondják őket) miként tudnak ilyen hitvalló bátorsággal szólani. Nos, a hitvalló bátorságot semmilyen teológiai főiskolában nem árusítják, és ez bizony nem azonos az emberi vakmerőséggel sem. A bizonyágtétel nem a képzettségünkön múlik, még csak nem is IQ kérdése. Jézus Krisztus egyaránt fel tudja használni a művelteket és a kevésbé művelteket. Péter és János is a Szentlélektől nyert belső szabadsággal tehet most első ízben bizonyágot Uráról a zsidó vallási vezetők előtt. Így vallanak: mi megbízottak, bizonyágtevők vagyunk; mi Jézus nevében szólunk és cselekszünk. Annak a nevében szólunk, akit ti megöltetek. Odaillő zsoltáridézettel szemléltetik a zsidó vezetők tettét: „az a kő, amelyet ti, az építők megvetettetek, az lett az épület sarokköve” (Zsolt 118,22). Minden legózó kisgyerek tudja, hogy ez az az elem, amely egybetartja az építményt, és egyúttal irányt szab a falaknak; – vagy pedig egybetartja az épület boltíveit. Micsoda merészség most ezt állítani: ti, szakemberek hibáztatok, – mi, egyszerű halászbemberek pedig rátaláltunk életünk értelmére, annak legfontosabb elemére, az igazi sarokkőre. Igen, lehet valamennyi részigazsága mindegyik vallásnak, de a legfontosabb, hogy mi Jézus Krisztusra építjük az életünket. „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek” (12).

Istenről, szeretetről könnyebb beszélni. Ezt minden vallásban megértik. Megérti a zsidó, a hindu, de még az iszlámhívó is. De Péter apostol itt Jézusról beszél: Nincs üdvösség másban! Nem jelent ez intoleranciát, a mások kizárását egy olyan korban, amely olyan szívesen beszél befogadásról, nyitottságról, a mások elfogadásáról? Itt most, persze, ne beszéljünk arról, miként jelentkezik a valóságban ez a bizonyos „befogadás-kultúra”. Azt gondolom, az a magatartás, amit ma szinte ideológiaként emlegetnek, lényegében a különbözőségek összemosása valamilyen hátsó szándék elérése céljából. Az igazság maga mindig egyetlen, kizárja és hazugnak nyilvánítja azt, ami vele ellentétes, vagyis lényegében: intoleráns. 2x2 a mindig négy, legfeljebb gyermekkorom filmcíme szerint lehet „néha öt”. Természetesen minden vallásban lehetnek részigazságok. De Péter apostol arról a Jézus Krisztusról tesz itt bizonyágot, aki bűneinket magára vette, és meghalt értünk, hogy számunkra bűnbocsánatot és örök életet szerezzen. Ilyet sem Rama Krisna, sem Buddha, sem Mohammed nem tett. A keresztyén igazság nem valamiféle elmélet, hanem egy személy, aki ezt mondta önmagáról: „Én vagyok

az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). Ő az örök életre vezető egyetlen út. Ő a jó Pásztor, aki életét adja a juhokért.

3. Milyen hát az igazi tolerancia? Ez a közhasználatba átment latin szó azt jelenti: valamit elhordozni, elviselni, eltűrni. Ránk fordítva a szót: az igazi tolerancia kész arra, hogy a saját álláspontunkhoz szilárdan ragaszkodva, szeretetben elhordozzuk a másik embert. Vagyis ez nem kirekesztést, agressziót jelent, hanem saját életem igazi középpontjának megtalálását. Nem olyan nehéz dolog ezt megérteni. Mindenki ismeri azt az érzést, hogy valaki az *egyetlen* az ő számára. A menyasszony számára a vőlegény a világ minden férfia között az egyetlen. Egy édesanya rátekint a babakocsiban alvó, újszülött kisbabájára – és nem cserélné el a világ egyetlen gyermekére sem. Miért ne lehetne Jézus a mi egyetlen Megváltónk, aki nekünk valóban mindent jelent, - életet, sőt: örök életet.

A zsidó főemberek jó okkal csodálkoznak ezeken az egyszerű, képzetlen galileai halászokon, akik olyan bátor hitvalló módjára beszélnek, mintha rabbiképző főiskolát, vagy legalább valamiféle szónokképző iskolát végeztek volna el. De nem erről van szó! Az, aki megtalálta élete középpontját, Jézus Krisztust, azt semmilyen tiltással, vagy szájkosárral nem lehet megakadályozni a bizonyágtételben. Hiába tanácskoznak a főpapok, és tiltják el őket fenyegetéssel a bizonyágtételtől. Mindez semmit nem ér annak a kérdésnek a fényében, hogy Istennek vagy embereknek kell-e inkább engedelmeskedni. Maga a meggyógyított ember a Lélek erejének élő bizonyítéka. Ezért a tanítványok válasza ez: „Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (20).

Szeretett Testvéreim! Ma is ezt várja tőlünk feltámadt Urunk. Nem az a kérdés, hogy mit akarnak tőlünk hallani az emberek, hanem az, hogy nekünk mit kell mondanunk. Mire építem az életházamat, kinek a kezébe tegyem le az életemet? Saját kezembe is vehetem sorsom alakítását. De ha életemet Krisztus kezébe teszem, akkor ő csodákat tud végbe vinni. Ha egy hegedű az én kezemben van, abból nem lesz zene. De ha a világhírű hegedűművész, Yehudi Menuhin veszi a kezébe, akkor a fél világ összefut, hogy őt hallgathassa. Nos, Testvérek, Jézus Krisztus kezébe vette életünket, és bűnbocsátó szeretetével elsimította a Golgotán életünk redőit, és nyilvánvalóvá tette Istenünk irántunk való szeretetét. Ezért lehetünk bizonyosak abban, hogy semmi el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban (Róm 8,39). Mert nincsen üdvösség senki másban, és nem adott az Isten más nevet, amely által üdvözülhetnénk. Egész életünk abban a kegyelemben van elrejtve, amelyet Istenünk Jézus Krisztusban ajándékozott nekünk.

Ha tehát kérdez a világ, hogy mi életünkben és halálunkban az egyetlen vigasztalásunk, akkor hadd fakadjon szívünkbelül a válasz: „Az, hogy mind testestől mind lelkestől, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.” Ámen.

Imádkozzunk! Örökkévaló Istenünk! Mennyei Atyánk a Jézus Krisztus által! Te elküldted egyszülött Fiadat e világba, nem azért, hogy szolgálatára legyünk, hanem azért, hogy Ő szolgálhasson nekünk. Őérte kérünk: szabadíts meg minket önmagunktól, akaratosságunktól! Mutasd meg, milyen az Istent dicsérő élet. Hálás a szívünk, mert megengeded, hogy a mélységből Hozzád kiáltunk. Hadd kérjünk Tőled igazi ajándékokat. Nem csak alamizsnát, hanem teljes életet, örök életet.

Ne engedd, hogy keresztyén életünk az imádságra korlátozódjék. Hadd törekedjünk szent Neved megszentelésére, hadd merjünk Téged megvallani mások előtt. Esetleg csak úgy, hogy életünkkel és egyszerű szavainkkal elmondjuk, mi mindent tettél már velünk életünkben: meggyógyítottál, vigasztaltál, erőt adtál, bátorítottál, ránk mosolyogtál, beszélgettél velünk. Adj nekünk helyén mondott Igét, bölcsességet, hitvalló bátorságot. Olyan sokszor voltunk ügyetlenek vagy gyávák. Sokszor csak utólag jutott eszünkbe, mit is kellett volna mondanunk. Bocsásd meg hallgatásainkat, indulatainkat, kísértéseinket. Könyörülj rajtunk és adj nekünk bátor, hitvalló hitet, amely irányít minket: mikor kell szólnunk, és mikor kell csendben maradnunk. Áldj meg minket azzal a gazdagsággal, amelyből sokkal jobban telik megbocsátani, szeretni, önmagunkat szétoztani. Segíts minket előbbre haladni a megszentelt életben.

Köszönjük, hogy ma eléd hozhatjuk mindannyian a veszteségeinket, a gyászunkat. Családokra gondolunk, akik a gyász terhével küzdenek. Könyörülj rajtunk, hogy Benned találjunk igazi vigasztalást. Magasztalunk azért, mert tudhatjuk: előre sietett testvéreink ott vannak a Te mennyei dicsőségében. Gyógyítsd a betegágyban szenvedőket. Köszönjük, hogy naponta adsz erőt mindazoknak, akik Tőled kérnek. Légy társa az özvegyeknek, árváknak, a magányos életű embereknek. Légy azokkal, akik vasárnap is küzdenek egészségünkért, az életünkért. Te áldd meg mindazokat, akik erőn felüli terheket hordoznak egészségünkért, a jó ügy szolgálatában. Áldd meg az orvosok és ápolók munkáját, hogy tudják: fáradásuk nem hiábavaló az Úrban. Gyógyító Orvosunk, segíts meg népedet! Imádkozunk a gyermekeket nevelő családokért, a következő nemzedékért, különösen is a konfirmálókért és az érettségizőkért. Te állj mellettük, hogy nyitottak legyenek minden jóra. Áldd meg anyaszentegyházadat, magyar népünket és minden nemzetet. Őrizd a Te népedet, hadd lehessünk bátor bizonyágtevőid e világban. Hadd végezzük el azt a szent gyógyító és bizonyágtevő szolgálatot, amelyre Fiad által hívtál el minket. Krisztusért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen.

Foglaljuk össze kéréseinket az Úr Jézustól tanult imádsággal:

MIATYÁNK

ADAKOZÁS: Felhívom a figyelmet az adakozásra, tudva, hogy a jókedvű adakozót szereti Isten.

ÁLDÁS: Istennek népe, áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged, / Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön rajtad / Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád, és adjon békességet neked.

ZÁRÓÉNEK: 295. dicséret 1. és 2. verse: „Jézusom, ki árva lelkem megváltottad véreddel”

HIMNUSZ